

не давамъ, защото и мене никой не дава. Ако бѣхъ давалъ азъ моите пари, като на васъ просяци, тогава моята работа трѣгваше рачешката. И друго има. Тебе ако ти трѣбватъ пари ти имашъ кѣща — продай ми я, азъ я купувамъ за триста гроша.

ТАНЧО.

Азъ не мога да си продамъ кѣщата, чорбаджи. Не мога да си оставя дѣцата да мрѣтъ отъ гладъ тука безъ меня. Нито пакъ мога ти ути на работата. Прощавай (трѣгва, а Гжлабъ вика подиря му).

ГЖЛАБЪ.

Чакай, чакай, Танчо, това си има и друга леснина. Ела самъ ти. Азъ ти давамъ двѣстия гроша пари, но ти да ми дадешъ единъ сенеть, какъ земашъ отъ мене триста гроша, защото мойти пари сѣ трѣговски. Когато ми не стигатъ и мене пари, то азъ зинамъ отъ сарафите съ файда. Ако ти ми дадешъ сенеть за триста гроша, азъ тогава ще ти дамъ двѣстия и си вижъ работата — склонявашъ ли?

(ТАНЧО са омисля и слѣдъ много мислене, ще-не-ще склонява — зема двѣстия гроша и дава сенеть за триста и излиза и Гжлабъ следъ него).

СЦЕНА ВТОРА

На сцената Нейко чорбаджи и единъ зантия стаятъ прави.